

Nieuwsbrief Kroatië najaar 2015 (1)

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Beste allemaal,

De nieuwsbrief van onze reis ligt weer voor u.

Afgelopen donderdag vertrokken wij 's avond rond 19.00 uur richting Kroatië, uitgezwaaid door onze Pim, Petra en Benno en familieleden. Vreemd om na zoveel jaren met onze jonge vrijwilligers op pad te zijn geweest nu weer saampjes richting ons tweede vaderland gaan.

Omdat er in heel Europa veel te doen is om de vluchtelingen die uit vele onveilige landen vertrekken voor een beter bestaan in Europa, waren we bedacht op lange rijen bij de grensovergangen en verscherpte controles. Verbaasd waren we dat die er bijna niet waren op de grens van Oostenrijk/Slovenië na. Vluchtelingen zelf hebben we tijdens de reis in het geheel niet gezien.

Gelukkig kwamen we, ondanks veel regen, omleidingen en afzetting van snelwegen, toch weer veilig op onze stek in Kroatië aan waar ook weer een hele familie ons op stond te wachten en de soep al weer stond te pruttelen.

Het is fijn om altijd weer te weten en te zien dat we zo welkom zijn.

De eerste dagen hebben we het wat rustig aan gedaan, even bijkomen van de reis, je merkt dat we toch een dagje ouder worden, maar ook waren er een aantal feestjes in onze Kroatische familie.

Onze Lidija is afgestudeerd en is nu officieel psychologe, haar man was vlak daarvoor jarig, daar waren we dus uitgenodigd voor de lunch. Haar tante Mirela was jarig en twee dagen later waren zij en haar man 25 jaar getrouwd dus daar gingen we heen voor het diner.

Ook bezochten we dat eerste weekend al de familie van Nikolina, een meisje dat we het afgelopen jaar op kamp hadden willen uitnodigen als jonge leiding, maar omdat haar vader een zwaar ongeluk had gekregen en was overleden besloten we om die uitnodiging een jaar uit te stellen.

De familie was nog steeds in rouw, moeder zal minstens een jaar in het zwart lopen en sommige vrouwen zullen dat hun leven lang blijven doen.

Op maandag begon dan het echte werk.

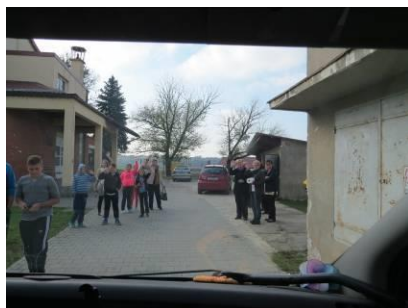
De eerste dag bezoeken we altijd de school en in dit geval de scholen van het afgelopen jaar.

We gingen 's morgens al vroeg op pad want Racinovci ligt bijna 70 km verder en we reizen over wegen waar normaal gesproken tussen de 50 en 70 km gereden kan worden.

In de herfst kan het hier behoorlijk mistig zijn en deze week hebben wij daar dan ook veel last van dus voorzichtigheid geboden.

Rond half tien kwamen we bij de school aan, daar waren ze al volop bezig om de kinderopvang aan te passen zodat we daar een gezellige reünie konden houden.

We werden eerst opgevangen door een mevrouw die, bleek later, het hoofd van de school was. Het hoofd dat ons vorig jaar ontving en die ook mee was gegaan als begeleiding, bleek een invalster te zijn geweest omdat de directrice langdurig ziek was in die periode. Gelukkig was ze ook nu wel aanwezig samen met de andere juffrouw. We hebben gezellig bijgepraat en gingen naar de kinderen, 12 in totaal van deze school. De kinderen waren erg blij om ons te zien maar ook de moeders waar er 5 van gekomen waren. Ze hadden koekjes en broodjes mee genomen en er was drinken voor iedereen, een heel gezellige ochtend. Twee moeders gaven wel aan ook mee op kamp te willen gaan, wie weet, misschien een keer als jonge leiding. Maar het is goed om te zien dat de kinderen genoten hebben want daar doen we het voor.

De situatie in Racinovci en ook in Gunja wordt langzaamaan ietsje beter. De huizen worden weer opgebouwd of er komen nieuwe huizen en de containers verdwijnen steeds meer en worden hergebruikt in het vluchtelingenkamp voor de vrouwen en kinderen.

Tegen de middag vertrokken we, uitgezwaaid door kinderen en moeders, naar Gunja. Ook daar werden we door een leerkracht, Josipa, van vorig jaar opgevangen.

Net zoals in Racinovci was er een grote fotoplaat gemaakt met herinneringen aan Nederland. Leuk om te zien dat na de vakantie er ook gelijk iets werd gemaakt met betrekking tot Nederland. Ze hebben veel foto's afgedrukt en op een speciale plaats opgehangen.

We werden in een apart lokaal gezet waar we even moesten wachten tot alle kinderen aanwezig waren en toen kwamen we apart het lokaal binnen, Ton aan de achterkant en Tineke aan de voorkant.

Zo gauw de kinders ons in de gaten kregen ging er een gejoel op en werden we begroet en geknuffeld. Ook hier dus weer blije kinderen.

We hebben lang met de kinderen zitten praten, ze vroegen hoe het in Nederland ging en hoe het met al onze vrijwilligers ging en dat we iedereen de groeten moesten doen. Leuk dat ze aan iedereen denken.

De leerkrachten bleven op de achtergrond in het kantoorje naast het klaslokaal en waren daar allerlei dingen aan het klaarzetten. Toen de kinderen weer naar de klas gingen stond er voor ons een lunch klaar die we samen met de twee leerkrachten en het hoofd van de school nuttigden.

Ook hadden ze voor alle vrijwilligers, maar dan ook echt voor iedereen (zelfs voor de oma die voor bingo spullen zorgt – mw. Jansen) een tasje met een cadeautje erin. Jullie zien het wel verschijnen.

Deze tasjes zijn gemaakt door kinderen met een verstandelijke handicap.

We werden uitgenodigd om naar de dagopvang van de kinderen te komen kijken en dat hebben we ook gedaan.

We werden naar een gebouw gebracht dat vroeger bestemd was voor de reizende huisarts en tandarts maar die een nieuw gebouw hadden gekregen omdat dit gebouw niet meer te gebruiken was.

Het hoofd vertelde ons hoe het tot stand gekomen was.

Deze mevrouw had zelf een dochter met een verstandelijke beperking maar waar geen opvang voor was. Samen met twee andere moeders die ook een kind hadden met een beperking besloten ze om een dagopvang op te zetten. Via de burgemeester kregen ze het oude verwaarloosde gebouw waar ze enthousiast aan het werk gingen om het op te knappen. Ze kregen steeds meer hulp van de plaatselijke gemeenschap en er kwamen ook steeds meer ouders met kinderen. Met elkaar hadden ze een mooi gebouw gemaakt waar de kinderen konden verblijven en dat werd gerund door allemaal vrijwilligers behalve de secretaresse die iedere dag aanwezig was, dat was een betaalde baan.

En toen kwam de overstroming. Het hele gebouw kwam onder water te staan en al het werk dat men had verricht was weg maar dan ook echt weg.

Gelukkig zag ook dit keer de plaatselijke gemeenschap in dat er geholpen moest worden en het hele gebouw werd voor een tweede keer opgebouwd en verbouwd tot een opvang die gezellig is voor de kinderen.

Via het rode kruis, een zakenman en eigen inzameling hebben ze nu ook de beschikking over drie auto's waarmee ze de kinderen ophalen van huis en ook weer terug brengen.

Petje af voor deze mensen die geen subsidie krijgen van het rijk en zelf dit opgebouwd hebben.

Nu proberen ze ook een soort van gezinsvervangend tehuis op te zetten zodat de kinderen een toekomst hebben als ouders niet meer voor hen kunnen zorgen.

In Nederland zijn zowel dagopbouw als gezinsvervangende tehuizen heel gewoon en worden gesubsidieerd door het rijk of via persoonsgebonden budgets maar daar dus helemaal niets.

Omdat het hier toch ook over kinderen gaat besloten we om ook deze groep te gaan helpen voor zover dit mogelijk is. Dus mochten jullie spullen over hebben die kinderen en volwassenen met een verstandelijke beperking kunnen gebruiken laat het ons weten. We halen het graag bij u op en nemen het een volgende keer mee naar Kroatië.

Omdat de kinderen en de vrijwilligers ook leuke dingen maken voor de verkoop (het is eigenlijk meer een cadeau als men iets sponsort want verkopen mogen ze niet van het rijk) besloten Ton en ik alvast een opdracht te geven voor ons kamp 2016 voor onze wasgezinnen. Wat het is vertellen we nog niet dat blijft nog een verrassing maar op deze manier helpen wij hen al een beetje en zij ons ook.

Na deze rondleiding gingen wij Gunja weer in en reden een beetje rond en brachten ook nog een onverwacht bezoek aan twee kinderen.

Al met al een drukke dag maar die zeker de moeite waard was.

Afgelopen dinsdag hebben we een bezoek groep aan de school in Vinkovci. Daar kwamen de kinderen twee jaar geleden vandaag voor het kamp en we hadden besloten om deze school opnieuw uit te nodigen. We zijn inmiddels twee jaar verder en er zijn nieuwe kinderen bijgekomen. De school telt meer dan 600 leerlingen waarvan 75% probleem kinderen dus hier konden we wel weer een keer terug komen.

De leiding was al een klein beetje op de hoogte maar toen het definitief werd ging er toch een beetje een zucht van opluchting door het team.

Woensdag werd het opnieuw een drukke dag.

Eerst zijn we naar de school in Banovci geweest. Daar hebben we de kerstcadeautjes voor dit jaar afgegeven. Ook hebben we in de school rond gekeken en we zagen dat de verf die we in het voorjaar gedoneerd hebben goed gebruikt was. De hele school was geverfd en het zag er een stuk frisser uit dan de laatste keer dat we er waren.

De kerstcadeautjes werden weer in dank aanvaard evenals alle snoepdoosjes die weer door Yvonne Engbers zijn gemaakt.

Toen naar Cakovci, de school waar we spulletjes afleveren die ze gebruiken voor de kerstmarkt die ze houden en waarvan ze weer allerlei spulletjes kopen voor de school waar ze normaal gesproken geen geld voor hebben.

Veel van deze spulletjes zijn ook door Yvonne Engberts gemaakt, ze heeft er een hele taak aan maar één ding is zeker, al deze spulletjes worden verkocht.

We hoorden dat de school ook door hun printpapier heen was. We vonden het vervelend voor ze om ze te laten wachten tot april dus hebben we via een winkel in Osijek papier besteld en dat was er de andere dag al. Ook al het toiletpapier van de vorige keer was op daarom zijn we ook naar een grote winkel in Vukovar geweest en hebben daar weer $9 \times 8 \times 7 = 504$ rollen wc papier gekocht.

Dus deze school is dit keer extra verwend.

Daarna zijn we weer met glutenvrije spaghetti en macaroni naar de familie van Ivan gegaan in Podgrade. Ivan is inmiddels geopereerd en het gaat redelijk goed met hem. Hij moet nog wel steeds veel medicijnen gebruiken en het doktersbezoek is er niet minder om maar hij kan nu liggend slapen en hij beweegt zich ook veel beter. Zo lang het mogelijk is blijven we deze familie ondersteunen.

Vervolgens naar onze Gordana die inmiddels een klein appartement heeft in Zupanje. Haar moeder is een paar maanden geleden overleden en de noodzaak om thuis te blijven wonen bij een vader die alcoholist is was er niet meer. Ze heeft haar studie afgerond en heeft een leuke baan gevonden en een leuke vriend. Nu is ze beetje voor beetje haar kleine huisje aan het inrichten met tweedehands spulletjes maar ze is er zo blij mee. Er is een kleine houtkachel en geen centrale verwarming maar ze heeft een schone douche en toilet en geen riool meer dat buiten naar boven komt als het regent. Dus door haar te laten studeren zijn haar kansen verbeterd en kan ze zich nu zelf bedruipen.

Tijdens ons verblijf in Kroatië verblijven wij in de grensstreek met Servië, Bosnië en Kroatië.

We zijn twee keer de grens over geweest met Bosnië omdat de leerkrachten die wij bezochten en onze Gordana ons het een en ander wilden laten zien.

Bij beide grensovergangen waren we bang dat we problemen zouden krijgen omdat we op de vluchtelingenroute zaten maar er waren totaal geen problemen daar.

Een paar weken geleden waren er wel veel vluchtelingen in 'ons' dorp Ilaca en het dorp daar naast, maar inmiddels wordt de vluchtelingenstroom goed begeleid.

De mensen worden opgevangen bij de grens Servië / Kroatië en met bussen naar het vluchtelingenkamp in Opatovac gebracht. Daar zijn tenten voor de mannen en containers voor de vrouwen. De mensen krijgen een medische check up en als dat allemaal geregeld is vertrekken ze met bussen naar het treinstation in Sid en vandaar naar de grens met Slovenië.

Zo te zien en te horen is het in dit gedeelte goed geregeld vanuit de overheid en plaatselijke bevolking.

Iedereen helpt mee om te zorgen dat alles in goede banen verloopt. De vluchtelingen willen maar één ding zo snel mogelijk naar het westen toe.

Afgelopen donderdag hebben wij allerlei oude bekenden bezocht en ontmoet. Jonge leiding, oude leiding, oude vrienden. Het was een gezellige dag waar we allemaal van genoten hebben.

En nu is het vrijdag, een dag voor ons vertrek naar huis en vandaag is het Amalija dag. Dat betekent dat we met haar naar de stad gaan, boodschappen doen, begraafplaatsen bezoeken en daar bloemen en kaarsen brengen i.v.m. Allerheiligen en Allerzielen.

Amalija heeft vele familieleden en vrienden op diverse begraafplaatsen liggen en we zijn overal naar toe geweest.

Nu zijn we gezellig in haar huisje aan het werk aan deze nieuwsbrief voor u allen.

Wij bedanken u nogmaals voor uw support en uw bijdrage en hopen dat u ons ook niet vergeet in 2016 want dan gaan wij opnieuw een kamp organiseren voor de kinderen uit Vinkovci.

Zij hebben het nog steeds hard nodig en wij bedanken u alvast bij voorbaat.

Met vriendelijke groet en dank voor uw respons
Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Ton, Tineke

www.svsk.nl